

HEL S I N K I p r o c e s s

Helsingforsprocessen för globalisering och demokrati **Helsingforsgruppen**

DEKLARATION

Globalisering omvandlar och formar världen på exempellösa och oväntade sätt. Uppfattningar om fördelarna och de negativa effekterna av globalisering varierar väldigt. Vad vi än tycker om globalisering, erkänner vi vikten av att arbeta tillsammans för att ta tag i de utmaningar globaliseringen innebär för demokrati, utveckling och samhällsstyrning.

Världen står idag inför många kriser. Några har aldrig skådats förut och skulle kunna hota mänsklighetens överlevnad. Dessa innefattar grava miljöproblem, fortbestående fattigdom och osäkerhet, social polarisering och terroristhoten. Individer och stater måste agera omedelbart för att forma omfattningen och processen av globaliseringen och för att göra världen säkrare och mer jämlik, rättvisare och mer stabil.

Helsingforsprocessen för globalisering och demokrati söker ett nyskapande sätt att närma sig global problemlösning, som ifrågasätter traditionella tankesätt, försöker skapa nya koalitioner för åtgärder och hjälper till att uppbåda den politiska viljan och regeringarnas makt för att åstadkomma långtgående och omvandlande förändring.

Helsingforsgruppen, som grundades av de finska och tanzaniska regeringarna, har mötts vid ett flertal tillfällen under två år. Våra medlemmar kommer från så skilda områden som regeringar, kommuner, internationella organisationer, samhällsgrupper, religiösa samfund, affärlivet, fackföreningar, akademiska institut och institut för samhällspolitisk forskning; vi kommer från norr och från söder.

Vi har inspirerats av den roll som på 1970-talet spelades av den första Helsingforsprocessen. Denna process placerade mänskliga rättigheter och säkerhet i centrum av den dåvarande politiska agendan, hjälpte till att brygga gapet mellan öst och väst, och medverkade till det kalla krigets slut.

Denna tjugohundratalets Helsingforsprocess kan spela en roll när det gäller att föra människor närmare varann, genom att främja en mer demokratisk värld. Detta kan ske genom att stödja jämlikhet, mänsklig säkerhet, respekt för mänskliga rättigheter och miljöskydd. Genom att utforma ett ramverk och en politisk process har vi ambitionen

att skapa en ny internationell samstämmighet som fördjupar förståelse och omvandlar de sätt på vilka människan och naturen formar globalisering och är formade av den.

Värdena vi delar och som vi hoppas se utagerade på en lokal, nationell, regional och internationell nivå är speglade i de värden som har lagts ned i fördrag och avtal om mänskliga rättigheter. Övergripande inkluderar dessa värden demokratisk samhällsstyrning, ansvar och ansvarsskyldighet, individens värdighet, anständigt arbete, frihet från våld och en hållbar miljö.

Vi har studerat andra gruppers arbete och tänkt över vad vår grupp, med generöst stöd av två regeringar, kan göra för att ta tag i de större sociala, ekonomiska, finansiella, miljörelaterade och politiskt säkerhetsrelaterade problemen av vår tid.

De val vi står inför är otvetydiga. Att inte agera hade medfört enorma kostnader i form av miljöskador, social omstörtning och ekonomisk förskjutning. Medan gradvisa eller enstaka åtgärder kan möta några av de mest pressande frågorna är detta uppenbarligen otillräckligt om de inte är grundade i en klar analys av utmaningen och ett starkt engagemang i mer rättvisa och hållbarhet. Vi anser att denna förändring inte kan ske utan ansvarigt ledarskap på lokal, nationell och internationell nivå, tillsammans med medborgerligt deltagande på alla nivåer. I synnerhet vill vi understryka rätten till deltagande för de som är marginaliserade eller exkluderade.

Vi stödjer helhjärtat förverkligandet av millenniemålen och deras verkställande vid år 2015. Vi måste se utöver denna tidshorisont mot år 2050. Dessutom måste vi röra oss bortom den traditionellt accepterade utvecklingsagendan mot en bredare grupp frågor som motiverar människors analys, uppmärksamhet och handlingar. För att kunna göra detta försöker vi utveckla de synergier som människor från olika bakgrunder kan skapa för att uppnå gemensamma mål. Mycket bra arbete utförs redan av individer, grupper, organisationer och regeringar som arbetar med liknande frågor. De arbetar dock alltför ofta på ett okoordinerat sätt, utan tillräckligt samråd och samarbete. Vårt mål är att skapa en struktur som tillhandahåller dessa saknade element och på så sätt ökar effektiviteten av annars vitt skilda ansträngningar.

Mervärdet av tjugohundratalets Helsingforsprocess består av att starta upp ett sådant ramverk för att säkra ett fredligare, rättvisare och mer stabilt internationellt samfund. Vi inser dock att även om alla aktörer fördubblar sina kollektiva ansträngningar för att lösa dessa problem, kommer det inte att vara tillräckligt för att överbrygga fundamentala tillkortakommanden när det gäller demokrati, samstämmighet och uppfyllande av avtal: människor är inte tillräckligt engagerade i valen som formar deras liv; riktlinjer går isär eller motsäger varann; och vissa aktörer vägrar hålla sina löften eller respektera lagar.

Helsingforsprocessen försöker etablera ett brett tält för att föra samman, uppmuntra och bilda en länk mellan existerande propositioner och aktörer. Vi hoppas att uppföljningen till vårt arbete kommer att ge ett operationellt ramverk och en offentligt utrymme där olika intressenter kan arbeta tillsammans för att skapa en rättvisare och

mer hållbar framtid. Inom detta ramverk hoppas vi främja nya koalitioner och mekanismer för att utvärdera idéer, uppfinningar och förslag för att befrämja den globala reformagendan, för att bevaka framsteg och att hjälpa till att mobilisera den nödvändiga politiska viljan och de resurser som behövs för deras verkställande.

Denna tjugohundradets Helsingforsprocess har som mål att stärka engagemanget i millenniedeklarationen och samtidigt vidga dess agenda. Helsingforsprocessen vill stimulera liknande strävanden inom regionala, nationella, urbana och lokala sammanhang. Vi kan då också ta erkänd civil kompetens till användning för befrämjande av representativa och legitima ledningar.

Vidare kommer Helsingforsprocessen att konfrontera de primära hoten mot vår planet och dess innevånare, vilket kräver en ny nivå av globalt medvetande och problemlösning. Likasinnade regeringar som önskar bygga på Helsingforsprocessens arbete kan ta ledningen genom att inspirera den politiska viljan som behövs för att ta tag i dessa globala angelägenheter medan de samarbetar med andra intressenter. Vi förutser en uppsättning nätverk som ger regeringar och andra aktörer friheten att koncentrera sig på en, flera eller alla de frågor som har identifierats.

Vi föreslår en serie rundabordssamtal för att arbeta med de globala frågor och utmaningar vi och andra har identifierat genom vårt arbete och genom många andras. Dessa transparenta rundabordssamtal ska vara öppna för alla intresserade och relevanta parter som regeringar, inklusive valda representanter inom nationella, regionala och lokala myndigheter; internationella och civila samhällsgrupper och rörelser; affärsorganisationer, religiösa samfund och fackföreningar; organisationer för samråd på regeringsnivå; medlemmar av andra kommissioner för globala frågor; akademiker, journalister, forskningsinstitutioner och think-tanks.

De exakta mandaten och arbetsmetoderna för rundabordssamtalen kommer att definieras av deltagarna själva. Sådana rundabordssamtal kan inte ersätta legitima institutioner för demokratisk samhällsstyrning, men de kan utöva ett verkligt inflytande och ge mervärde till andra processer som har det formella ansvaret för att verkställa globala reformer.

Helsingforsgruppen har arbetat med fem frågeområden, eller teman: 'fattigdom och utveckling'; 'mänskliga rättigheter'; 'miljö'; 'fred och säkerhet'; och 'samhällsstyrning'. Dock hade ett snävt fokus på en ensam fråga hindrat oss från att se viktiga genomgripande frågor som bara kan uppfattas när dessa frågor förstås gemensamt. Inom var och en av frågorna kommer Helsingforsprocessen att försöka intensifiera engagemang i verkställandet av millenniedeklarationen och uppmuntra omvandlande förändringar, med det främsta fokuset på de fattigas och maktlösas behov och med det genomgående målet att bygga en gemensam framtid som är säkrare, mer jämlik, mer rättvis och mer hållbar.

Inom byggandet av denna gemensamma framtid inspireras människor av visioner som rotas i och närs av olika kulturella, moraliska och religiösa traditioner. Vi stödjer

dialogen mellan civilisationer, så att vi kan bredda vår ömsesidiga förståelse av de utmaningar vi har framför oss.

Rundabordsmetoden inbjuder till nya lösningar av komplexa problem. Att anlita människor med olika, och även motsatta, perspektiv för att arbeta tillsammans för en bättre framtid borde underlätta skapandet av effektiva riktlinjer och viljan att förverkliga dem.

Medlemmarna i Helsingforsgruppen

Ordföranden

Erkki Tuomioja, utrikesminister, Finland/Paula Lehtomäki, viceordförande, minister för handel och utveckling, Finland

Jakaya M Kikwete, utrikesminister och minister för internationella samarbeten för den förenade republiken Tanzania/Abdulkader A Shareef, viceordförande, vice-utrikesminister och vice-minister för internationella samarbeten för den förenade republiken Tanzania

Medlemmar

Maria Livanos Cattai, generalsekreterare för den internationella handelskammaren (1996 – juni 2005), Schweiz

John Evans, generalsekreterare för fackföreningarnas rådgivande kommitté för OECD, Storbritannien

Susan George, ordförande för styrelsen för det transnationella institutet i Amsterdam, vice-president för ATTAC Frankrike, USA/Frankrike

Heba Handoussa, rådgivare, Forum for Economic Research, Egypten

Hans höghet prins El Hassan bin Talal, president för Club of Rome och president för Arab Thought Forum, hashemitiska kungadömet Jordan

Irene Khan, generalsekreterare för Amnesty International – internationella sekretariatet, Storbritannien

Martin Khor, direktör för Third World Network, Malaysia

Shantong Li, generaldirektör för Kinas statliga råds center för utveckling och forskning, Kina

Poul Nielson, f.d. medlem av Europa-kommissionen, Danmark

Thoraya Ahmed Obaid, verkställande direktör för FN:s befolkningsfond, Saudiarabien

Ann Pettifor, direktör för Advocacy International, Ltd, senior medlem av New Economics Foundation, Storbritannien

Vijay Pratap, sammankallande medlem, Vasudhaiva Kutumbakam – Global koalition för övergripande demokrati, Indien

Konrad Raiser, f.d. generalsekreterare för Kyrkornas världsråd, Tyskland

Cyril Ramaphosa, verkställande ordförande, Shanduka-gruppen, Sydafrika

Jean-Francois Rischard, vice-president för Europa, Världsbanken, Frankrike

Mary Robinson, f.d. president för Irland, verkställande direktör för Realizing Rights: the Ethical Globalisation Initiative, Irland

Clare Short, medlem av parlamentet, Storbritannien

Martha Suplicy, f.d. borgmästare för Sao Paulo, Brasilien

Peter Sutherland*, f.d. generaldirektör för världshandelsorganisationen, ordförande för BP plc, Irland

Strobe Talbott, president för Brookings-institutet, USA

*Herr Sutherland har deltagit i och bidragit till gruppens arbete och fortsätter att engagera sig i Helsingforsprocessen, men har avböjt att stödja deklARATIONEN och förslagen på grund av oenighet med texterna.

Helsingforsprocessen för globalisering och demokrati – Helsingforsgruppen

Propositioner från Helsingforsprocessen

Helsingforsgruppen har arbetat med de fem sinsemellan förbundna frågeområdena eller teman som identifierades i FN:s millenniedeklaration: 'fattigdom och utveckling'; 'mänskliga rättigheter'; 'miljö'; 'fred och säkerhet'; och 'sambandsstyrning'. Vi har inte försökt rangordna dessa, och vi har inte heller tagit med alla frågor som behöver tas upp. Följande propositioner speglar inte alltid Helsingforsgruppens fulla samstämmighet.

Tillsammans med propositionerna från de tre komponenterna (Tracks) inom Helsingforsprocessen innefattar de de frågor vi gav särskild uppmärksamhet. Dessa är förslag för de runda borden att arbeta med och för regeringar och andra parter att beakta.

Tema 1, Fattigdom och utveckling

Världen har nu kommit överens om strategierna, riktlinjerna och åtgärderna som krävs för en världsomspännande utrotning av extrem fattigdom. Millenniedeklarationen med dess mål för millenniets utveckling är ett kraftfullt uttryck för 189 staters gemensamma vilja och ger en struktur för gemensam aktion. Som ett komplement nådde världen vid Monterreys konferens om finansiering av utveckling (Conference on Financing for Development) en överenskommelse gällande de gemensamma skyldigheterna för utrotning av fattigdom. Utvecklingsländerna lovade att ta på sig det primära ansvaret för att minska fattigdom i sina länder och att genomföra de nödvändiga politiska och ekonomiska reformerna. Industriländerna tog på sig att förbättra tillgången till marknader för produkter från utvecklingsländerna, att lösa skuldproblemet och att öka utvecklingssamarbetet. Det är dessutom mer och mer erkänt att nya och kommande marknadsekonomier också kan förbättra tillgängligheten till sina marknader för de mindre utvecklade länderna.

Men det existerar en verklig brist på efterlevnad av dessa åtaganden. Nästan fem år efter deklARATIONEN och bara ett par månader innan den stora tilldragelsen i New York, då stater kommer att samlas för att utvärdera framsteg och utveckling är världen fortfarande långt från de mål som satts. Framsteg har gjorts i Asien men fattigdomen växer fortfarande i södra Afrika, där nöd och sorg har känts mest. Det är högst troligt att millenniedeklarationens mål inte kommer att uppnås med den nuvarande volymen av finansiering och den nuvarande takten på genomförandet, och de livsviktiga målen att halvera extrem fattigdom, tillhandahålla universal grundskola för alla, uppnå könsjämlighet och kraftigt minska dödligheten för spädbarn och deras mödrar kommer inte heller att uppnås i många länder vid år 2015. Med den nuvarande framstegstakten kommer inte dessa mål att uppnås på flera hundra år. Denna trend kan fortfarande korrigeras. Det är också viktigt att inse nödvändigheten av att ge högsta prioritet till rekommendationen i FN:s generalsekreterares rapport om att reproduktiv hälsa bör inkluderas som en effektiv strategi för att uppnå millenniedeklarationens mål.

Alla regeringar, agerande tillsammans, måste få slut på konflikter, våld, övergrepp på mänskliga rättigheter, korruption och dåligt ekonomiskt hushållande i sina länder och skapa en positiv och motiverande miljö för företagande. Detta innebär ett anpassat legalt och regelmässigt ramverk, en lämplig socioekonomisk struktur, ett fungerande finanssystem, en utvidgad skattebas, förbättrad infrastruktur och tillgång till produktiva resurser för de underprivilegierade.

De utvecklade länderna måste leva upp till sina åtaganden när det gäller tillträde till marknader, jordbruksbidrag, skuldsanering och utvecklingsbistånd. Samtidigt måste mer samstämmiga och innovativa åtgärder tas på internationell nivå, särskilt när det

gäller finansiell krishantering. Den allmänna globala åsikten är i tilltagande enighet om skuldsanering. Världsledare och internationella finansiella institutioner bör göra hastiga framsteg i fråga om skuldavskrivning och effektiva skuldsaneringsstrategier. Uppmärksamhet och åtgärder borde riktas mot att lösa problemen med de låga priserna för råvaror som påverkar utvecklingsländerna. Utvecklingsländerna uppmuntras att ena sig när de möter sina kreditorer.

Globala problem behöver global finansiering. För att öka utvecklingsbiståndet och tillföra mer hållbarhet till utvecklingsfinansieringen är det högst nödvändigt att skapa nya och innovativa källor för finansiering, vilket togs upp i Monterrey. Många förslag har gjorts och utforskats, som till exempel en avgift för internationella resenärer; en skatt på vapenhandel och en skatt på valutatransaktioner, liksom en internationell finansfacilitet (International Financing Facility), en försäkringsfacilitet för avskrivning av skulder (Contingency Insurance Facility) och återaktivering av den gemensamma fonden för råvaror (Common Fund for Commodities). Den politiska genomförbarheten och praktiskheten av dessa förslag måste analyseras omedelbart och de genomförbara förslagen inkluderas i internationella processer och forum där politiska beslut kan tas och verkställas. Det är också viktigt att öknings av bilateralt bistånd riktas främst mot finansiering av uppfyllandet av millenniemålen.

Ett striktare system för biståndsförpliktelser behövs. Enskilda länder måste rätta sig efter ett mycket mer disciplinerat system för att skapa mer transparens och kompatibilitet när de reagerar inför situationer som tsunamikatastrofen eller kriserna i Darfur. En bättre ledning av givare behövs.

De existerande möjligheter, tillfällen och kunskaper som finns i världen idag är inte heller uppdelade på ett jämlikt och effektivt sätt. Den påverkan våra riktlinjer och åtgärder har på fattigdom hade förbättrats genom att öka vårt gensvar på de fattigas och marginaliserades röster – inklusive kvinnors röster, eftersom de brukar vara den fattigaste och mest sårbara gruppen. Det borde läggas mer vikt vid sydliga länders deltagande i och bidrag till världsangelägenheter, givet att många sydliga länder har legat efter, både som mottagare av global utveckling och som dess finansiärer. Möjligheterna till positiv och konstruktiv påverkan från världsreligionerna har försumrats och vi uppmuntrar uppsamlingsaktioner och strävan för det globala främjandet av samarbete och partnerskap mellan världsreligioner och deras ledare. Den moderna teknologin har öppnat upp enorma möjligheter över hela världen. Dessa borde delas mer öppet och deras användningsmöjligheter för att minska fattigdom borde utvecklas och tas i bruk. När det gäller ITC-utveckling bör tyngdvikten ligga på open-source-befrämjande.

Att skapa riktiga arbeten och hållbara försörjningssätt borde vara centralt i agendan för global fattigdomsminskning. Genom att bygga på slutsatserna från ILO:s världskommission borde anständigt arbete utvecklas som ett av de större policyåtagandena. Anständigt arbete innefattar skapandet av jobb, skydd av fundamentala rättigheter på arbetet, utformning av ett omfattande socialt skyddsnet

och att ge arbetare en stämning genom social dialog. Tilläggsvis bör initiativ som inkluderar regeringar, fackföreningar, affärlivet och civilsamhället införas, för att främja utvidgandet av anständigt arbete i form av arbetsskydd och socialt skydd till oskyddade arbetare in officiella och inofficiella sektorer. De fattigas ekonomiska och produktiva aktiviteter hade signifikant ökat genom att befullmäktiga de fattiga som har land men inga rättigheter att använda det som kollateral för sina ekonomiska aktiviteter.

Världen behöver ett jämnt balanserat grepp på utländsk direktinvestering (FDI). Ett sådant grepp måste ta upp regeringars legitima åligganden att erbjuda tjänster till allmänheten, skydda miljön och bevara statusen av den nationella kulturen, såväl som den av minoritetsbefolkningar.

Ett öppet, omfattande och multilateralt regelbaserat handelssystem har gett ett mycket viktigt bidrag till fred och stabilitet, och till utveckling och global välfärd. Denna roll kan dock hotas om inte de legitima frågor som har skapat tvivel och till och med fiendtlighet mot världshandelsorganisationen (WTO) tas upp och behandlas.

Den pågående Doharundan är ett viktigt tillfälle. Trovärdigheten och framgången av det multilaterala handelssystemet kommer i hög grad att bero på en fortsatt minskning av jordbruksbidrag och marknadsbarriärer i de utvecklade länderna och en bred förbättring av tillgänglighet för länder under utveckling. U-länderna bör också bidra till Doharundans framsteg allt efter sina behov och kapaciteter.

Utveckling och kampen mot fattigdomen måste vara centrala frågor under WTO-förhandlingarna. U-ländernas kapacitet under handelsförhandlingar måste stärkas och de måste till fullo kunna utnyttja utrymmet som ges genom särskild och differentiell behandling och stärkta föreskrifter för denna princip. Problemet med verkställandet av existerande principer bör tas upp på ett lämpligt sätt. Medan handelsfrihet kan ge en kraftig impuls för tillväxt och minskning av fattigdom när den utformas och verkställs på rätt sätt, kan kostnaden för justeringen av relevanta sektorer vara alltför hög för att vara acceptabel. Därför måste liberaliseringsriktlinjer planeras noggrant. Om justeringskostnader uppstår måste adekvat assistans göras tillgänglig, särskilt för utsatta grupper.

Det är viktigt att fortsätta utveckla det internationella regelbaserade handelssystemet på en multilateral och vittomfattande grund och motstå regionala och bilaterala arrangemang som är diskriminerande och som förvanskar handeln.

De nuvarande reglerna om immateriella rättigheter måste utvecklas för att inbegripa och besvara utvecklingsländernas berättigade frågor.

Världshandelsorganisationens beslutsfattande, förhandlingsprocedurer och transparens måste förbättras. Rekommendationerna från WTO:s konsultativa styrelse bör tas under övervägande.

Tema 2, Mänskliga rättigheter

Den centrala roll som mänskliga rättigheter spelar uppmärksammades av FN:s generalsekreterare Kofi Annan i hans rapport 'In larger freedom: Towards development, security and human rights for all'. Rapporten föreslog en ny struktur i vilken mänskliga rättigheter hade blivit en av FN:s tre stöttepelare, tillsammans med utveckling och säkerhet. Detta hade inbegripit att skapa ett nytt råd för mänskliga rättigheter och förstärkning av kontoret för FN:s högkommissarie för mänskliga rättigheter, tillsammans med FN-fördragets system och övervakningsmekanismer. Dessa förslag förtjänar positiv uppmärksamhet. Vi stödjer generalsekreterarens åsikt att det kan inte finnas någon utveckling utan säkerhet, ingen säkerhet utan utveckling, och att 'vi kan inte åtnjuta någon av dem utan respekt för mänskliga rättigheter'. Ländernas bekräftelser av de viktigaste internationella fördragen om mänskliga rättigheter, inklusive de som har att göra med att säkerställa kvinnors och flickors rättigheter, har gjort stadiga framsteg, men det finns fortfarande ett stort gap mellan åtaganden och konkreta handlingar. Vi stödjer reformer som kommer att göra internationell övervakning och verkställande av åtaganden om mänskliga rättigheter mer balanserad och effektiv.

Förstärkningen av de mänskliga rättigheterna är en nödvändig del av ansträngningarna för att utöka rättsstatliga principer för internationella relationer. Alla förövare av övergrepp på mänskliga rättigheter måste ställas inför rätta. Den internationella brottmålsdomstolen välkomnas som den första permanenta fördragsbaserade domstolen av sitt slag någonsin och vi uppmanar alla länder att respektera domstolens integritet och att ansluta sig till fördraget som lägger grunden till domstolens etablering.

Terrorism och organiserad brottslighet är övergrepp på de mänskliga rättigheterna. Dessa kriminella aktiviteter kräver ett effektivt och multilateralt samarbete mellan polis och säkerhetstjänster, inom ett ramverk med full respekt för mänskliga rättigheter och grundläggande friheter. Den långsiktiga framgången av vår kamp mot terrorismen beror också på om respekten för de mänskliga rättigheterna och rättsstatliga principerna fortsätter att vara ledande principer i denna kamp. Vi uppmanar statsledare att vara ståndaktiga i sin efterlevnad av standarder för mänskliga rättigheter och att samarbeta när det gäller att undersöka och åtala misstänkta terrorister och deras nätverk. Genèvekonventionen bör examineras med hänsyn till förekomsten av statslösa agenter som deltagare i krig, för att utveckla en överenskommelse om klara och bindande regler för att skydda både statens och individens integritet.

Människohandel, med kvinnor och barn som de mest utsatta offren, är en global angelägenhet och kräver ansvarsfulla åtgärder från alla nationer. Människohandel bör först och främst ses som ett brott mot offren, och inte mot staten. Åtgärder mot människohandel måste inbegripa lagstiftningsreformer, ett ökat medvetande och mer utbildning och utökat internationellt samarbete. Stöd och skydd för offren för människohandel måste utökas. Människohandel måste också bekämpas från grunden,

genom att försäkra den mänskliga säkerheten för de mest utsatta och de samhällen som löper mest risk.

Att göra de preventiva och proaktiva åtgärderna som tas av det internationella samfundet mer lägliga och effektiva kommer inte att ta bort behovet av att vara bättre förberedd för de flyktingar och internflyktingar som våldsamma konflikter, övergrepp på mänskliga rättigheter och i tilltagande grad miljööförsämring kommer att fortsätta producera. Alla regeringar bör respektera asylrätten för flyktingar, som fastställt av Genèvekonventionen, och se över behovet av att uppdatera konventionen för att göra den mer relevant för den nuvarande situationen. Ansvar för skydd och bosättning av flyktingar måste delas fullt av hela det internationella samfundet.

Kvinnor är fortfarande diskriminerade och utsätts för ekonomisk, rättslig, politisk och social ojämlikhet. I många länder är kvinnors utbildnings- och arbetsmöjligheter begränsade och de har inte samma arvs- och egendomsrätt som män. Våld i hemmet mot kvinnor är också vanligt, även i länder där lagstiftning är jämlik och tillräcklig med där verkställandet av den är slapp. Kopplingen mellan mänskliga rättigheter och utveckling är uppenbar när kvinnor nekats lika rättigheter. Vi uppmanar till att en utvärdering av effekterna av kvinnors rättigheter inkluderas som en standardprocedur i alla internationella resolutioner, avtal och fördrag.

Att säkerställa att förmånerna av globaliseringen delas lika av alla kräver att man fullt respekterar och verkställer arbetares rättigheter som de är fastställda i de relevanta ILO-konventionerna. Ökad konkurrens underminerar alltför ofta grundläggande arbetsstandarder, vilket kan ses till exempel i tillväxten av zonerna för produktion av exportvaror (EPZ). Dessa standarder måste upprätthållas av regeringarna, som en grundläggande bas av anständighet i en global ekonomi.

Respekt för de mänskliga rättigheterna har ekonomisk utveckling som följd och gagnar också affärlivet genom en förbättrad samhällsstyrning, minskad korrupktion och en ökad stabilitet inom affärlivet och ekonomin. Vi stödjer tillsättandet av en särskild representant för generalsekreteraren för mänskliga rättigheter och transnationell handel, vilket kommer att fördjupa debatten om näringslivet och de mänskliga rättigheterna och underlätta klargörandet av det lämpliga ansvaret som bör tas av näringslivet när det gäller mänskliga rättigheter. Vi uppmanar näringslivet att fortsätta sitt arbete med frivilliga standarder för företagens globala sociala ansvar. Reglerna som täcker arbetsstandarder för företags globala operationer måste göras mer effektiva och tillämpas bättre.

Tema 3, Miljön

Även om regeringar och människor över hela världen har tagit till sig begreppet hållbar utveckling är vi fortfarande långt ifrån att utöva det i praktiken. Befolkningstillväxten är långsammare men världens befolkning kommer att fortsätta växa under många decennier. Ekonomisk tillväxt och minskning av fattigdom betyder oundvikligen utnyttjande av naturresurser och det är bara relativt nyligen som resursernas hållbarhet

har tagits i åtanke. De kumulativa effekterna av århundraden av ohållbart utnyttjande av naturresurser, förorening och utsläpp av växthusgas kan inte beräknas exakt men det står redan klart att global uppvärmning och förlusten av miljöresurser innebär ett mycket allvarligt framtida hot. Denna generationens misslyckande med att ta upp dessa frågor innebär ett hot mot framtida generationer.

Många framgångar har gjorts när det gäller att minska föroreningar och förebygga permanenta miljöskador på lokala, nationella och regionala nivåer. Somliga globala problem har också tagits upp med framgång genom avtal som Montreal-protokollet som förbjuder substanser som förstör ozonlagret. Klimatförändring, avverkning, reducering av den biologiska mångfalden, utdöende djurarter, vattenbrist, överfiske och marin förorening kräver dock fortfarande en ändring av riktlinjerna och åtgärder innan miljön har åsamkats oåterkallelig skada. Ökat välstånd har gjort många mer och mer medvetna om vikten av att leva i en bra miljö.

Klimatförändringen kräver globala lösningar eftersom alla länder kommer att drabbas av dess konsekvenser. Medan utvecklade länder bär ansvaret för omedelbar handling för att kontrollera utsläppen av växthusgaser, är det de fattigare länderna och människorna som är de mest utsatta. Även om vi välkomnar att Kyotoavtalet har tagits i bruk vet vi att i bästa fall kan det bara marginalt bromsa klimatförändringens framfart.

Vi välkomnar USA:s erkännande av att klimatförändring är ett problem som måste tas tag i, och vi anser att tiden är mogen för att börja arbeta på ett nytt avtal, i vilket USA och alla andra länder borde delta. Vetenskapliga analyser utmärker en ökning av världens medeltemperatur med två grader celsius som den troliga punkten innan det sker irreparabla skador på global nivå. För att förhindra att detta sker borde vi söka en överenskommelse om att vidare sänka gränserna för utsläpp av växthusgaser, med 15-30 procent vid år 2020 och med 60-80 procent vid år 2050, jämfört med de nivåer som beräknades i Kyotoprotokollet. Om man ska uppnå dessa mål behövs alla tillgängliga verktyg, inklusive investeringar i nya teknologier, handel med utsläpp och skatt på kolutsläpp.

Avverkning och degradering av skogar bidrar till klimatförändring och förlust av den biologiska mångfalden, och hotar också uppehållet och traditionerna för många ursprungsfolk och andra samhällen och folk som lever av skogen. Vi uppmanar till ett FN-baserat lagstadgat ramverk för att ta upp problem som hotar hållbar skogsskötsel och för att verkställa målen satta av relevanta internationella miljöavtal. Detta ramverk bör innefatta stärkning av deltagande nätverk för ursprungsfolk och andra skogsberoende samhällen och tillgängliggöra förmåner för hållbar företagsamhet inom öppna marknader.

Färskvattenresurser blir mer och mer en bristvara. Tillgång till vattenresurser är i allt högre grad en potentiell orsak till internationella konflikter, då de fattiga drabbas hårdast av vanskötsel av vattenresurserna. Vi uppmanar till utveckling av en bättre

integrerad skötsel av vattenresurser, vilket kräver deltagande och engagemang från alla lokala aktörer.

Samspelet och effektiviteten av våra ansträngningar att ta vara på miljön på ett hållbart sätt måste förbättras. Skapandet av en världsomspännande organisation för miljön bör tas under övervägande.

Tema 4, Fred och säkerhet

Fred och säkerhet är globalt oskiljaktiga i dagens värld. Ingen kan fullt åtnjuta fred och säkerhet om inte andra också gör det. Hotet av ett globalt kärnvapenkrig har minskat betydligt i och med slutet på det kalla kriget, and hotet av traditionella krig mellan nationer är inte längre det största säkerhetsproblemet. Väpnad konflikt, inklusive potentiellt bruk av kärnvapen, har inte eliminerats men innebär nu också risken av en eller flera icke-statliga aktörer. Regionala och även lokala konflikter kan ha globala konsekvenser om de inte ges uppmärksamhet. Det är därför absolut nödvändigt att existerande säkerhetsarrangemang uppdateras och förstärks för att kunna möta uppkommande och eventuella framtida hot.

Även om traditionella hot mot säkerheten kan åtgärdas är människor inte nödvändigtvis säkrare i en värld där övergrepp på mänskliga rättigheter, konflikter baserade på etniska, religiösa och andra motsättningar, ihållande fattigdom och marginalisering och förödmjukande av många människor skapar en grogrund för hat, våld, extremism och till och med terrorism, ibland i stor skala.

De nya hoten går bortom traditionella säkerhetshot. Hot som miljökriser och stadigt tilltagande miljöskador, HIV/AIDS och andra smittsamma sjukdomar, internationell organiserad brottslighet, människohandel, droger och terrorism hotar inte bara stater i sig men innebär också ett direkt hot mot deras medborgare. Statssäkerhet och mänsklig säkerhet har blivit delar av samma problem.

Vi behöver ett effektivt multilateralt samarbete och förstärkta, regelstyrda institutioner under FN:s centrala organisation för att framgångsrikt kunna motarbeta de nya hoten mot staters och människors säkerhet. I synnerhet terrorism kan inte elimineras utan att också åtgärda de olösta konflikter och tillstånd av osäkerhet som gör det möjligt att värva nya rekryter till våldshandlingar och terroriströrelser. En omfattande överenskommelse gällande terrorism är nödvändig.

För att förhindra att terroristgrupper får tillgång till massförstörelsevapen måste en mer klarsynt analys och mer innovativa handlingsplaner utvecklas, tillsammans med förstärkta avtal för att begränsa spridning av dessa vapen och främja nedrustning. Vi uppmanar till ansvarsfulla åtgärder från länder med och utan atomvapen för att stärka icke-spridningsfördraget och för att arbeta för att det fullständiga provstoppsavtalet tas i bruk snarast.

Lätta vapen dödar fler människor varje år än tunga vapen i händerna på reguljära arméer. Ett internationellt fördrag som begränsar handel med handeldvapen och lätta vapen borde tas under övervägande. Detta hade försäkrat att fortsatt handel utförs inom överenskomna regler och med total insyn. Ett sådant fördrag kunde också inbegripa bestämmelser om en internationell skatt på vapenhandel, som kunde bidra till nya former av utvecklingsfinansiering.

Förändringar i det globala säkerhetssituationen och karaktären av de nuvarande hoten har inte givits tillräcklig uppmärksamhet i de flesta länders säkerhetsstrategier och försvarsbudgetar. Många stater fortsätter att lägga sina försvarsutgifter på mer och mer föråldrade ändamål. Å andra sidan är de icke-militära kapaciteter och riktlinjer som skulle kunna möta de nya hoten seriöst underfinansierade.

Principen om 'Ansvar att skydda' föreslår förbättringar av den internationella gemenskapens förmåga att förebygga och lösa konflikter, hantera civila och militära kriser och förmågan att snabbt kunna sända ut styrkor för dessa ändamål. Regionala organisationers försök att ta ansvar för konfliktlösning och krishantering i sina regioner bör uppmuntras.

Utmaningarna inom freds- och säkerhetsområdet kan inte behandlas effektivt och i omfattning utan att samtidigt ge uppmärksamhet till frågorna om bättre samhällsstyrning, minskning av fattigdom, utveckling, och respekt för de mänskliga rättigheter och miljön.

Tema 5, Samhällsstyrning

Globalisering, ökat ömsesidigt beroende och odelbarheten av säkerheten har i stor omfattning ökat behovet för att den internationella gemenskapen utökar det regelbaserade systemet för multilateralt samarbete i alla områden som rör mänskligheten och dess strävan mot utveckling. Detta har visat sig som mest tydligt i områdena som rör miljön och handeln men behovet av universala, globala regler är uppenbart i många sociala sammanhang. ILO:s världskommission har visat att den sociala dimensionen av globalisation har försumrats inom ledningsstrukturerna. Långt från att minska rollen av regeringar har globaliseringen ökat behovet av att stärka och öka effektiviteten av nationalstater, regeringar och den offentliga sektorn. Medan behovet av att utvidga rollen och deltagandet av internationella och icke-statliga organisationer i internationella samarbeten måste erkännas, kommer regeringar att fortsätta vara de primära aktörerna och de som kan ge demokratisk legitimitet till styrandet av globaliseringen.

Samtidigt måste vi också uppmärksamma den fundamentala förändringen inom de internationella relationerna som globaliseringen har inneburit. Det existerar en brist på ledning inom de internationella strukturerna när det gäller ansvarsskyldighet, jämlik behandling, samstämmighet av riktlinjer, integrering och demokrati. Dessutom finns det, förutom stater, tusentals andra aktörer som företag, civilsamhället och internationella organisationer. Stater är inte längre de enda aktörerna på den

internationella scenen och de måste utveckla bra och öppna arbetsrelationer med alla välvilliga icke-statliga aktörer. Alternativa nätverk målinriktade på särskilda globala problem borde föras fram som ett sätt att utnyttja samarbete mellan alla intressenter för en djupare och snabbare global problemlösning.

En utvidgning av en effektiv och demokratisk parlamentär styrning är det centrala sättet att garantera tillräckliga nationella och globala institutioner och rättsprinciper. Demokrati är en viktig förutsättning för förebyggande av konflikter och för mänsklig säkerhet. Dessutom beror ekonomisk utveckling på funktionsdugliga demokratiska institutioner. Strävan att bygga stater och att utveckla kapaciteter på en nationell nivå måste ges stöd. Öppen information och ett aktivt civilsamhälle är oundgängliga i dessa strävanden. Stora språng inom användandet av informations- och kommunikationsteknologi för statsbyggeri är möjliga.

Urbanisering är både en utmaning och en möjlighet i dagens värld. Mer effektiva lokala- och storstadsledningar borde uppmuntras, med folkets fulla deltagande och ägande så att de fattiga i storstäderna ges en röst.

Vi stödjer reformförslagen från FN:s högnivågrupp och FN:s generalsekreterare för FN-reform. Att omforma säkerhetsrådet kan lägga grunden till en mer informell och balanserad G-20+ eller jämförbar grupp av ledare, med en starkare röst från de sydliga länderna när det gäller ekonomisk förvaltning.

Medan internationella organisationer och förhandlingar kommer att fortsätta att i grunden vara en arena för samarbete mellan regeringar, borde den demokratiska ansvarsskyldigheten för existerande organisationer också förbättras genom ett utökat deltagande av nationella parlament i den globala ekonomiska styrningen. Detta kräver att rollen av nationella riksdagar när det gäller att övervaka och styra sina regeringars arbete inom internationella forum utökas, och även att förstärka existerande forum och bilda nya forum för interparlamentariskt samarbete i olika internationella organisationer.

Folkrepresentanter som har valts i fria och öppna val bör uppmuntras och hjälpas att delta i både förberedelse och övervakning av val. Internationell bevakning av val borde inte vara selektiv men borde täcka alla valprocesser i lika omfattning, överallt i världen. Medan det inte finns en enstaka modell för demokratiska val och mångfalden av demokratiska konstitutionella arrangemang måste respekteras, uppmanar vi till ökad dialog och ökat samarbete för att utveckla gemensamma standarder för utvärdering av fria och öppna demokratiska val.

Den ökande komplexiteten av och sambandet mellan olika globala problem och lösningar kräver reformer som förbättrar de traditionella, uppdelade systemen inom både nationella regeringar och multilaterala organisationer. Bristen på samstämmighet både när det gäller riktlinjer och åtgärder måste korrigeras. Som uppmärksammat av ILO:s världskommission finns det ett behov av ett forum för globaliseringsriktlinjer, som tillåter regelbunden och transparent kommunikation, rådgivning och samarbete

mellan FN och dess underorganisationer, Bretton Woods institutioner och världshandelsorganisationen. Reformen av dessa institutioner måste utöka och förbättra samstämmigheten av deras riktlinjer och handlingsplaner.

Agendan som har dragits upp i dessa fem teman eller område går bortom pragmatisk problemlösning. Frågorna och problemen är interrelaterade på många sätt. En global vision behövs, som är medveten av detta ömtåliga nät av mångsidiga relationer och sårbarhet och som har förmågan att skapa en världsordning grundad på ömsesidigt ansvar.